ANUL III. — No. 13
1 MAIU 1927.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în românul necinstit și înstrăinat!"

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine"

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țărei 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei.
In streinătate 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU
Prim Redactor: CAIUS BARDOȘI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STR. BOB No. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA"
CLUJ, C. VICTORIEI 7.

ANUL III. — Nr. 13 1 MAIU 1927

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Zădărnicirea unei măsuri laudabile prin corupţia jidovească

Este un adevăr incontestabil, că timpul rămâne cel mai fidel aliat al dreptăţii unei cauze. Oamenii se pot schimba: unii îşi părăsesc ideile, alţii îşi nimicesc chiar conştiinţa pentru interese materiale, pentru ambiţii nesatisfăcute ori pentru alte trecătoare nimicuri.

Numai timpul, în care se formează treptat pe temelii nezdruncinate opinia publică în favoarea dreptăţii, sprijină fără şovăire străduinţele puţinilor luptători neclintiţi pentru dreptate şi adevăr.

Această constatare se verifică deplin în acţiunea întreprinsă de L. A. N. C. spre a face lumină asupra pericolului jidovesc. Deşi sîntem la începutul desvoltării noastre, ca organizaţie politică, dreptatea cauzei ce susţinem ne-o recunosc chiar adversarii politici.

Bine înţeles, o recunosc în convorbiri particulare, privesc mişcarea cu simpatie, ar dori să o vadă crescând; dar nu au curajul să intre făţiş în rîndurile luptătorilor noştri.

Dacă cu gîndul intim ne aprobă, sînt atîtea consideraţii mărunte, de scontarea viitorului apropiat cu foloase proprii, cari îi împiedică să facă pasul dictat de dorul ascuns al sufletului autohton. Se cere prea multă dezinteresare, o prea sguduitoare lepădare de sine, o prea mare sforţare de caracter acelora, cari formează actualul personal politic al acestei ţări, într'o vreme când viaţa curge mai domol şi tot mai îmbelşugat sub jugul disciplinei de partid, în ungherele rentabile ale Consiliilor de administraţie finanţate de Jidani.

Luptând în această atmosferă morbidă de căpătuială cu ori-ce preţ, L. A. N. C. a isbutit totuşi să facă mai mult de cât să trezească conştiinţe adormite; a isbutit, sprijinită pe dreptatea cauzei şi de bunul simţ al poporului român, cu mult superior judecăţii cotidiene a politicianului din România întregită, a isbutit să filtreze din ideile ei directive preţioasa esenţă a unor măsuri salutare.

Sîntem bine înţeles la început. Rutina în gîndire, îngreuită de frica răspunderilor, nu se poate părăsi de o dată, ast-fel în cât inovaţia să răsară strălucitoare, curăţită de sgura trecutului, încărcat de slăbiciune şi păcate; dar în ori-ce caz limpezirea ideii de prejudecăţile învechite se petrece sub ochii noştri. Fenomenul politic îmbucărător se înfăţişează cu prilejul recensământului.

In revista „Infrăţirea Românească“[1]) ceream din Iunie 1925 întocmirea unei statistici a populaţiei în următorii termeni:

„Este imposibil a prezenta astă-zi marelui public românesc proporţiile invaziei jidoveşti. Numai din Dec. 1922 până la Aprilie acelaşi an au intrat în Basarabia 163,000 jidani expulzaţi din Ukraina.[2]) *Ne ar trebui o statistică. Dar temelia unei statistici serioase şi sincere este recensământul general. România întregită este singura ţară de după răsboiu, care în timp de 6 ani nu a avut timpul să-şi înumere populaţia şi să o grupeze după minorităţi; aşa în cît toate datele statistice, calculate după cifra natalităţii şi a mortalităţii raportate la recensămintele făcute înainte de răsboiu, toate aceste date lipsite de o bază actuală, rămân în vânt. Ne trebue deci un recenzământ întocmit după minorităţi.“*

Această cerinţă, dictată de bunul simţ comun, nu a isvorît din mintea guvernului liberal cu acea forţă de impulsiune, care să împingă la o măsură concretă.

A trebuit L. A. N. C. să denunţe pretutindeni pericolul jidovesc, să scuture din amorţeală, din indiferenţă şi din mlaştina intereselor meschine lumea noastră politică, pentru ca ideia să pătrundă provocând examene de conştiinţă şi revizuiri de atitudini.

Dar cuvântul adevărului a răsbătut. Dacă liberalii în 4 ani de guvernare n'au fost capabili să facă numărătoarea populaţiei, pentru-că le lipsea convingerea necesităţii unei atari opere, constatăm cu satisfacţie că îndemnul nostru formulat acum 2 ani îşi găseşte un început de realizare prin măsura luată de actualul ministru de Interne. Recensământul ordonat de Dl Octavian Goga înseamnă nu numai un act de elementară prevedere dar şi inaugurarea unei politici naţionaliste, când cere ca număratoarea populaţiei să se facă după *origina etnică*. Dl Ministru de Interne rupe cu acea diplomaţie fricoasă şi searbădă, care plutind în atmosfera echivocului, simpatic unor cercuri internaţionale, ar fi recomandat în spiritul „liberal“ al timpului numărătoarea cetăţenilor ieşiţi din oficina tratatelor din cursul anului 1919; el a înţeles că interesul unei conduceri româneşti impune, cu un ceas mai înainte, să ştim cu toţii câţi sîntem din ai noştri în casa României Mari şi câţi sînt de altă origină etnică. Distincţiunea prevăzută în foile de recensământ îi face onoare; iar L. A. N. C. se mîndreşte de a fi fost promotorul ideii, intrată în fine în sistemul unor măsuri de guvernământ.

Dar mai rămâne o chestiune de deslegat, şi anume: *aplicarea strictă a măsurii luate.* Aici se va isbi toată autoritatea statului român de forţa formidabilă a Jidovimei, exercitată prin cea mai periculoasă şi cuceritoare metodă: prin **corupţie.**

Intr'un articol tipărit în această revistă, în numărul de 1 Februarie, intitulat *„Organizarea corupţiei“* dovediam cu documente incontestabile, cum Jidanii în Rusia ţaristă au zădărnicit prin mituire sistematică, organizată de Cahal, proectul guvernului imperial de a se întocmi o statistică.

Reproduc o bună parte din acel

1) Vezi „Cuvinte adevărate“ de I. C. Cătuneanu. Cluj, pag. 103—104.

2) cf. Arhibald „Anumita Presă“ din 1925. pag. 104.

articol, cu speranţa că experienţa altora va servi Ministrului nostru de Interne de la 1927 şi îl va determina să ia toate precauţiunile, pentru ca Jidanii să nu altereze după interesul lor rezultatul recensământului în curs de executare.

Se svoneşte, Dle Ministru de Interne, că membri ai comisiunii trimese să cerceteze aspectul etnografic al judeţelor noastre de la marginea apuseană a ţării, s'au întors cu buzunarele pline şi au început a-şi cumpăra case în Bucureşti. Când ai auzit aceasta din gura unui deputat, te-ai luat cu mâinile de păr. Gestul Dtale de desperare trădează o îngrijorare şi o indignare legitimă, care împodobesc cum se cuvine sufletul lui Octavian Goga. Dar o simplă revoltă sentimentală nu garantează întocmirea temeinică a unei statistici, care trebue să fie oglinda fidelă a raportului numeric dintre noi băstinaşii, dintre minorităţile creştine şi gloata jidovească.

Mă opresc cu ori-ce consideraţie personală şi reproduc din articolul mai sus menţionat partea privitoare la tactica Jidanilor din Rusia, constituind o pagină de istorie, ce nu poate lăsa indiferent pe un conducător politic din România de astă-zi:

In anul 1802, Impăratul Alexandru I, voind să cunoască adevărata situaţie a Jidanilor, ca număr şi ocupaţie în ţara lui, a instituit o comisie de 5 membri, înalţi funcţionari şi oameni de încredere, spre a se ocupa cu chestiunea jidovească şi a propune măsuri precise pentru rezolvirea ei. Iniţiativa imperială pornia la timp, fiind prilejuită de o stare de lucruri intolerabilă: pe de o parte nu se ştia câţi Jidani locuesc în Rusia, dar se observa că numărul lor creşte îngrijitor: era exact aceiaşi situaţie, în privinţa statisticei, care domneşte în România întregită în anul de graţie 1927; pe de altă parte, se ridicau plângeri tot mai multe şi mai acute contra Jidovimei, care prin cârciumarii ei la sate nimiceau prosperitatea economică, distrugeau sănătatea fizică şi morală a ţăranului rus. Dacă Napoleon I a caracterizat pe Jidani de „omizile şi lăcustele Franţei", înţelegi domnule cititor cum se purtau fii lui Israel în imperiul rusesc profitând de ignoranţa ţărănimei slave, de sărăcia şi viţiile ei, lăsată în completă părăsire, dacă nu sistematic exploatată de o administraţie venală, cumpărată de Jidani. Era exact aceiaşi situaţie ce dăinueşte în România întregită în anul 1927.

Imediat ce s'a auzit despre instituirea comisiei de 5, Jidovimea din toată Rusia s'a alarmat; Kahalul a fost convocat în pripă într'o adunare extraordinară, spre a lua toate măsurile de zădărnicire a eventualelor dispoziţiuni contra Jidanilor. In ce fel? *Prin corupţie.*

Aceasta afirmaţiune nu se bazează pe o simplă deducţiune, scoasă din practica Jidovimei, ori când şi ori unde a fost ameninţată în viaţa-i multimilenară; ci este dovedită prin documente preţioase, pe cari le-a destăinuit lumii creştine Jidanul *Brassman,* trecut la creştinism, în lucrarea-i intitulată *Cartea asupra Kahalului*[1]) coprinzând 1000 de ordonanţe ale Kahalului între anii 1794 şi 1833, publicată în ruseşte, apărută la Wilna în 1870, fiind socotită de Jidani atât de periculoasă din cauza desvăluirii secretelor lor, în cât imediat după apariţie toate exemplarele au fost cumpărate de Jidani şi în urmă distruse, arse ori ascunse, iar autorul a murit otrăvit[2]). Un exemplar a ajuns în mâna unui scriitor rus, numit *Kalixt de Volski,* care a publicat în franţuzeşte în 1887 un rezumat asupra cărţii Kahalului sub titlul *„La Russie Juive".* A doua ediţie a apărut la Paris în 1911. Din această a doua ediţie reproducem documentele de mai jos traduse de subsemnatul din cuvânt în cuvânt, din care rezultă cum autoritatea supremă a Jidanilor din Rusia a mobilizat toate forţele financiare ale Semiţilor din Imperiu spre a se aduna sumele necesare la coruperea membrilor din comisia de 5.

„Sâmbătă, 1 Tebeth (Decembrie). Săptămâna după capitolul Mikoe 5562 (anul 1802).

„La adunarea generală convocată în mod extraordinar şi în prezenţa membrilor Kahalului complet reprezentat, s'a decis, în urma ştirilor neliniştitoare sosite din capitală anunţând că soarta Jidanilor, cari locuesc toate părţile marelui Imperial rus, a fost încredinţată unei comisii de 5 mari personagii dela curtea din Petersburg, fiind însărcinată să hotărască ce va crede de cuviinţă în favoarea sau defavoarea Jidanilor din această ţară, s'a decis la adunarea mai sus menţionată ca o deputaţie compusă din câţiva Jidani, cei mai savanţi, să fie trimeasă la Petersburg cu misiunea de a se arunca la picioarele Impăratului pentru a-l ruga să nu permită de a se introduce nici o inovaţie în viaţa Jidanilor cari sunt cei mai fideli supuşi ai lui.

„Având în vedere că acest demers, tot atât de important pe cât este indispensabil, va prilejui imense cheltueli prin daruri, cadouri şi alte mijloace de corupţie, şi că pentru a face faţă acestor cheltueli, va fi nevoie de o mare sumă de bani, membrii cari compun Kahalul, ca autoritate superioară jidovească, au decis că fiecare Jidan, locuitor al Rusiei, să plătească un impozit extraordinar, zis impozit de interes, alcătuit din contribuţii" 1. asupra capitalului, 2. asupra proprietăţii imobiliare, 3. asupra veniturilor şi asupra tinerelor căsnicii. (cf. Vial, Le Juif sectaire. Paris 1899 pag. 119—121).

Trei zile mai târziu o altă adunare a Cahalului se ţine pentru a spori sumele necesare la coruperea înaltei comisii instituite de ţar. Nu interesează aici modul de percepere prin sinagogi, prescris până în cele mai mici detalii, prevăzând toate eventualităţile; ci interesează considerentele dela începutul ordonanţei şi anume:

„Cum cei şapte delegaţi jidani, aleşi printre notabilităţile jidoveşti,

1) Iată cum vorbeşte autorul însuşi despre el, despre mijloacele lui de informaţie şi despre însemnătatea cărţii asupra Kahalului: (cf. Wolski, op. cit. pag 27 şi următoare).

„Născut şi crescut în religia israelită, pe care am practicat-o până la al 34-lea an al vieţii mele, am fost în destul iniţiat în cunoaşterea isvoarelor, din cari aveam să mă orientez.

„Relaţiunile de intimitate, ce am păstrat printre foştii mei coreligionari mi-au înlesnit să coordenez documente importante cari, în *Cartea asupra Kahalului,* ce-o public, aruncă o vie lumină asupra situaţiei şi tendinţei Jidanilor în general.

„Aceste documente astfel adunate, constând din scrisori, note, acte, corespondenţe, dispoziţiuni, etc., sunt de natură să ridice vălul şi misterul cari ascund organizaţia interioară a societăţii jidoveşti şi fac din raţiunea ei de a fi o enigmă, şi permit, mai mult ca toate cercetările făcute până acum, a pătrunde mijloacele secrete la cari recurg Jidanii pentru a-şi asigura existenţa, precum şi poziţiunea influentă ce pretind să ocupe în Europa şi în lumea întreagă.

„Cea mai importantă parte a acestor documente, absolut necunoscute de public, se compune din mai bine de 1000 de ordonanţe ale Kahalului, adică ale conducerii administrative a Jidanilor şi a Bet-Dinului, autoritate judiciară, introdusă prin Talmud, două autorităţi cărora Jidanii sunt supuşi, executându-le orbeşte dispoziţiunile".

2) Cu privire la otrăvirea lui *Brassman,* mort de o „congestie cerebrală" (!) aşa cum a murit autorul classic *Gougenot des Moussaux* şi mulţi alţi antisemiţi cf. *L. Vial,* op. cit. pag. 295—96 Nota 1, precum şi capitolul din aceiaşi carte întitulat „Tolérance juive à l'égard des chrétiens français" pag. 293 şi următoare.

trebue în curând să plece la Petersburg spre a implora pe M. S. Împăratul și a-l ruga ca nimic să nu se schimbe în actuala situație a Jidanilor din Rusia, și cum pentru acest important și urgent demers trebue bani și iar bani, adunarea membrilor Kahalului, în completul său, a decis cele ce urmează".

In afară de adunarea sumelor destinate *mituirii*, Kahalul din Rusia se pune în legătură cu toți intelectualii semiți de peste granițe, cerându-le să facă propagandă contra atingerii situației Jidanilor din imperiul țarilor; același Kahal solicită ajutoarele bănești ale consângenilor din streinătate, și tot de odată hotărește ca prin *toate mijloacele* să înfrângă orice rezistență a membrilor Comisiei de 5. In această ordine de idei apare din nou lipsa de scrupul a Jidanului din toate timpurile care merge până la crimă, când este vorba de a înlătura pe adversar din cale. Din comisie facea parte un om integru, incoruptibil numit Derjawine, de care toată jidovimea se temea. Acest obstacol trebuia îndepărtat. Cum au lucrat Jidanii contra lui, aflăm din scrisoarea unui rabin din Rusia albă, adresată unui mare bogătaș semit din Strassburg, scrisoare pe care Derjawine în calitate de înalt șef administrativ a putut pune mâna. Iată cum reproduce Derjawine coprinsul faimoasei scrisori, așa cum îl citează *Wolski*, în „La Russie Juive" ed. II. pag. 54—56:

„In fine, Derjawine povestește că, în această scrisoare se spunea că Jidanii au blestemat pe Derjawine, ca cel mai mare dușman și persecutor al Jidanilor, că au rostit asupra lui un Hevem (anatemă) care se repetă de către toate sinagogile din lume, cărora li s'a și comunicat acest fapt; că pentru a aranja Comisia în folosul lor, adică pentru a se lăsa chestiunea jidovească în starea în care se afla până atunci, in statu quo ante, toți Jidanii din toate Rusiile și din alte țări au cotizat și au trimes 1 milion ruble de argint pentru a corupe tot ce este coruptibil și pentru a scoate din comisia, instituită de Împărat, pe dușmanul lor de moarte, pe procurorul Derjawine. *„Dacă toate aceste mijloace ar fi neputincioase pentru a obține expulsarea lui din comisie,* **otrava sau ori-ce alt mijloc va trebui să facă să dispară din lume** *acest mare persecutor și dușman al poporului lui Israel;* pentru a executa acest ordin, se dă Jidanilor din Petersburg însărcinați cu executarea, un interval de 6 ani; iar între timp, trebuiau puse în mișcare toate expedientele pentru a câștiga prin bani — cari nu vor lipsi — toate înaltele influențe, *spre a face să se tărăgănească chestiunea jidovească,* căci ori-ce speranță de soluție favorabilă era o simplă iluzie câtă vreme Derjawine va face parte din comisie sau va continua să trăiască. „In fine, spre a ajuta sforțările comitetului jidovesc din Petersburg să împiedice și să încurce chestiunea ovreiască, Comisiunea instituită de Împărat va primi din toate țările scrieri în toate limbile, redactate de Jidanii cei mai capabili, tratând chestiunea și demonstrând în ce mod trebuia resolvită chestiunea în Rusia; *chestiunea este într'adevăr gravă pentru Jidani, pentru-că nu este vorba de nimic mai puțin de cât de a le lua dreptul de debit al rachiului în cârciumile din micile orașe și de la sate, unde pentru ei meșteșugul de a îndobitoci pe țărani prin beții, prin abusul și falșificarea băuturilor alcoolice a devenit cea mai productivă speculațiune pentru ei".*

Această prețioasă mărturisire o face însuși rabinul din Rusia albă către consîngeanul bogătaș influent din Strassburg, al cărui ajutor bănesc îl cere spre a corupe comisia, instituită de țar, pentru resolvirea chestiunii jidovești. Și într'adevăr rezultatul urmărit a fost obținut. In această privință Derjawine povestește cum

„Împăratul a fost inundat de un potop de memorii, de broșuri etc. în limbile franceză, germană, engleză.

„Cum jidanul Notko dobândise încrederea lui Derjawine și îi oferi 200,000 ruble-aur cu angajamentul acestuia să nu facă oposiție la concluziile puse de colegii săi din comisie.

„Cum el, Derjawine, a respins această ofertă, a cărei primire o considera ca o trădare.

„Cum pentru a-l pedepsi, Jidanii i-au ruinat influența lui pe lângă Împărat.

„Cum în fine ei au isbutit să cumpere prin intermediul Jidanului influent Peretz, cu 30,000 ducați (adică 300,000 franci-aur), votul majorității membrilor Comisiei spre a se menține, fără nici o schimbare, situația de mai înainte a Jidanilor din Rusia". [1])

Prin procedura mai sus destăinuită, în baza unor documente indiscutabile, au isbutit Jidanii să paralizeze de la început luarea de măsuri pentru a salva prosperitatea economică, sănătatea fizică și morală a poporului rus.

Scriem aceste rânduri, amintind o tristă experiență istorică, cu câte-va luni înainte de a se comunica marelui public măsura curajoasă a recensământului după „originea etnică".

Reproducând la 1 Maiu 1927 ceia ce a apărut la 1 Februarie același an, cu privire la machinațiile jidovești în materie de întocmire a unei lucrări pregătitoare de statistică, cred că mi-am făcut datoria față de autoritățile în drept, destăinuindu-le metoda cum înțelege să opereze dușmanul iudaic al României întregite, ori de câte ori se ia o măsură pentru consolidarea țării.

I. C. Cătuneanu

1) Cf. L. Vial, Le Juif sectaire. Paris 1899. pag. 85.

„Dacă astăzi mai trăesc printre noi fragmente de popoare pe care nu le-am asimiliat, ca Evreii, aceasta nu e o dovadă de slăbiciunea organismului nostru, ci din contră o excepție care întărește regula. Un organism sănătos asimilează numai ceeace e asimilabil, adică ce se potrivește cu firea sa; poporul evreu constitue din multe cauze — între care rassa, religia, mentalitatea și diferite tradiții vechi, etc. — pentru noi, ca și pentru celelalte popoare europene, un corp străin, neasimilabil care întrodus în organismul nostru, ar putea da loc numai la grave turburări fiziologice însă fără o contopire reală".

GR. ANTIPA
Membru al Acad. Române

IN ATENŢIA SLUJITORILOR ALTARULUI

Articolul ce urmează este scris de un preot, dintre cei mai luminaţi: este profesor la Academia teologică din Gherla; se numeşte Titu Malaiu

Liga „Creştină“ ori Liga „Anticreştină“...?

— Precizări din domeniul politicei actuale —

Cum problema genuinităţii creştinismului profesat de gruparea noastră naţional-creştină a preocupat şi preocupă încă cercurile largi ale opiniei publice româneşti, am ţinut să precizez teza chiar în coloanele gazetei blăjene „Unirea“ (vezi numărul de crăciun, Dec. 1926), unde ni-s'a dat întâiul atac, — în vara anului 1926 —, caracterizat prin nota unei jignitoare temerităţi.

Insă precizările noastre au fost urmate de unele ascuţite observaţii critice, aruncate cu „aere de sus“, vezi Doamne, cu accente de oficialitate „naţionalistă“.

Am răspuns prin un articol, datat la Sibiu, 12 Ianuarie a. c. Nu am fost fericit să obţin şi de data aceasta ospitalitatea „Unirei“.

Păşim deci, pe teren, în coloanele revistei noastre, care este citită de 4000 de abonaţi.

Atacuri împotriva L. A. N. C.

Nu ne-am pierdut curajul nici cumpătul sub ploaia de gloanţe, cari ne-au ciuruit flamura *„Ligii Apărării Naţionale Creştine“* şi ne-au rămas mândre, strălucitoare consemnele: *„Cristos, Regele, Naţiunea“*... Ce e drept a fost o mare îndrăsneală să creiem un front de luptă radicală şi necruţătoare sub steagul creştin, însă ne-a stat înainte figura senină a neînvinsului duce Isus, sub perspectiva-atacurilor fulgerătoare, a chinurilor crunte şi a spinilor împletiţi în sângerată cunună.

Aceia cari ne-am grupat în organizaţia politică zisă L. A. N. C., am găsit mângâiere şi în cuvintele adânci ale ferventului etician *Thomas Carlyle:* „Orce cunună nobilă este şi va fi totdeauna pe pământ o cunună de spini“.

Atacuri a trebuit să îndurăm din o miie de laturi cu toate armele arsenalului calomniei şi minciunei scârboase... Hidra *necreştină* cu o furie nebănuită s'a aruncat asupra îndrăsneţului grup „cuzist“ încercând să-i sfâşie în bucăţi corpul neprihănit, şi aceasta în numele fascinantei „democraţii“ pseudoumanitariste.

Câteva pilde ne ne serveşte numai decât „anumita presă“, care număr cu număr caută să-şi verse veninul în sufletele desorientate.

Ziarul *„Dimineaţa“* la 18 Dec. 1925 publică cu multă satisfacţie comunicatul studenţilor jidani din Iaşi zişi „independenţi“ (zicem noi: „de orice îndatoriri patriotice“) împotriva serbării aniversării zilei de 10 Decemvrie, data începutului luptei antisemite în sînul studenţimei universitare. Se aruncă aci cu mult venin în faţa tineretului universitar creştin acuze de „obscurantism“, „brutalitate“, „inactivitate“, „anarhie“, „descompunere“, „turburare“, „huliganism“...

Ziarul necreştin *„Lupta“* din 17 Dec. 1925 vorbeşte de „numerus clasus“, ca de o teză criminală ce face să-ţi plesnească obrazul de ruşine“, ca de o „agitaţie anarhică căreia nu i se opune nici bunul simţ al poporului, nici acela al conducătorilor lui“.

Dacă din tabăra duşmană crucii primim loviturile cu resemnarea soldatului, care ştie să-şi facă datoria, în schimb mult mai dureros ne ating acele venite din partea fraţilor *creştini.*

Un glas al presei maghiare creştine: s'a spus într'o gazetă săcuiască mai anul trecut, constatându-se, că în organizaţia L. A. N. C. s'ar găsi „semănarea patimilor“, gruparea oamenilor „cu suflet răsboinic“, gesturi barbare“.

In vara anului trecut, chiar şi în coloanele presei noastre blăjene, ni s'au spus cuvinte grele... Că am profesa un „creştinism lărmuitor şi bătăuş“, că ne-ar „lipsi un program social şi politic de creştinism positiv, constructiv“, că am face larmă“ pentru lozinci negative, de distrugere“, că în lipsa unui program de „realizări creştine“, L. A. N. C. s'ar „inspira din aberaţiile anticreştine ale dlui *Cuza*“ şi deci mai pe scurt: „nu este nici ea creştină, nici nu are un program creştin“, ci „este o sectă anticreştină, sau mai bine un partid politic antisemit“. (A se vedea *„Unirea“* din 5 Iunie 1926).

Ce ironie a sorţii... Pleci în răsboi pentru patrie, ca pe urmă să fii acuzat de lipsă de patriotism; faci apostalat creştin, pentru a fi numit duşman al crucii, sectar anticreştin... Nimic mai tragic, însă totuşi potrivit, se vede, naturii noastre omeneşti... Pe *Mussolini* o lume întreagă îl înalţă până la nori, în vremece dl *Brănişteanu* (Braunstein) oftează adânc: „Nefericita Italie, stăpânită de Mussolini..!

Antisemitismul este o datorie de onoare pentru oricare creştin

A fi antisemit se pare la prima impresie a fi o ruşine pentru un creştin adevărat. Şi totuşi nu e cazul, ci mai degrabă a fi un filosemit este un blam desonorant pentru un creştin care se respectă. Iată de ce astăzi prin *tabăra semită,* cel puţin în concepţia europeană înţelegem organizaţia *mosaică,* adică a acelora cari se conduc de principiile Testamentului Vechiu, sau de legea lui Moisi, augmentată bineînţeles cu sectarismul *Talmudului.* Pe baza Legii mozaice înalţă fii lui Izrail sinagogele, splendide monumente architectonice, cari în lungul şi latul României Mari se iau la întrecere cu locaşurile destinate cultului creştin, întemeiat pe Legea lui Isus Cristos... In tabăra creştină Mesia a sosit, în cea semită mozaică Isus nu e recunoscut de Mesia, ci e huiduit ca un „seducător“ şi în chip blasfem se aşteaptă un alt Mesia. care să se erijeze de duce suprem al „neamului ales“ în cucerirea şi stăpânirea pământului cu toate neamurile. Or, se poate imagina un creştin conştient, care să se lapede de Cristos şi să devină adeptul Legii mozaice?... Categoric, nu. Morala creştină condamnă cu ultima energie acest hibridism criminal, cerând fiecărui creştin *sub gravi* profesia crezului creştin: „cred... în... Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu“ Cât pentru Legea mozaică, aceasta este aducătoare de moarte, căci a trecut umbra aşteptării adventului mesianic, întemeiat pe proorocirile Testamentului Vechiu cu regimul teocratic, şi a răsărit soarele Mesia Isus Cristos, aşteptatul neamurilor. Când mândru se înalţă soarele, umbrele dispar în goană fugară. Aşadară a murit Legea lui Moisi, s'a abrogat, dacă nu în clipita morţii lui Cristos, desigur — şi aceasta e părerea unanimă a teologilor — în ziua Rusaliilor sau a înălţării Domnului la cer.

Dovezi palpitante ni se servesc din partea celor mai distinşi doctrinari ai concepţiei creştine pentru a se da sentinţa de condamnare a *mozaismului semit.*

Intr'o adunare la Ierusalim, în Conciliul Apostolic „s'au sculat — zice scriptura — oarecari din erezul fariseilor, cari crezuse, şi ziceau, că trebue a-i tăia împrejur pe ei (pe

păgâni) şi a le porunci să păzească legea lui Moisi". Apostolul *Petru* s'a ridicat categoric împotriva legii mozaice zicând: „Ce ispitiţi pe Dumnezeu a pune pe cerbicea ucenicilor jugul, pe care nici părinţii noştri, nici noi n'am putut să'l purtăm". (Fpt. 155.10).

Antiohenilor Apostolii le comunică: „Plăcut-a Sfântului Spirit şi noauă, ca mai mult nici o greutate (nihil ultra oneris) să nu punem preste voi". (Fpt. 15).

Teologii *Tomişti* fixează termenul de abrogarea legii mozaice pe ziua morţii lui Cristos, iar *Scotiştii* pe ziua de Rusalii, când Noua Lege s'a publicat solemn.

Nu numai Legea lui Moisi în partea sa ceremonială a devenit un cult falş şi superstiţios, deci păcat mortal opus virtuţii religiunei. Pentru creştinul botezat ceremonialul mozaic al circumciziunei constitue un act de trădare a credinţei în Cristos. Apostolul neamurilor scrie *Galatenilor* apodictic: „Iată eu, Pavel, zic vouă, că de vă veţi tăia împrejur, Cristos nimic nu vă va folosi". (Gal. 5). A observa ceremonialul mozaic însemnează a nu crede în Cristos Mesia sosit, ci a aştepta un alt Mesia viitor, precum e cazul jidanilor închinători prin sinagogi. Deci Legea lui Moisi, cu tot respectul istoric ce i-l datorăm, după promulgarea Legii creştine, constitue pentru noi şi în genere pentru orice om — şi toţi oamenii sunt chiemaţi la mântuire, fără deosebire de rassă — un prilej de moartea sufletului, de păcat mortal, adică este „*Lex mortua et mortifera*",

Intercalăm aci observaţia, că perceptele judiciale şi morale *(decalogul)* din Legea mozaică, nu constitue desigur „Lex mortua et mortifera", însă *forţa de a obliga emanată din Legea mozaică şi-au pierdut-o* şi după promulgarea Legii creştine le revine „vis obligandi" din „Lex naturae" şi „Lex christiana".

In consecinţă, a deschide focul împotriva frontului *mozaic semit*, sau cu alte cuvinte, a fi *antisemit*, este o elementară datorie de onoare pentru orişicare soldat gregar al crezului creştin, şi cu atât mai mult, *a fortiori*, pentru comandamentul armatei înşiruite sub steagul lui Crist, slujitorii altarelor creştine, preoţimea, căreia s'a încredinţat consemnul apostolatului evangelic — potrivnic apostolatului mozaic — fără vreo reticenţă: „Drept aceea mergând învăţaţi toate neamurile, botezându-i pe ei în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Spirit... şi iată eu cu voi sunt... până la sfârşitul veacului" (Mt. 28.19.20).

Minunatul regim al republicei Izraelitice, numit — după Flavius *Josephus* „*Theocratia*", încetează şi el în clipita, când la întrebarea lui Pilat „răstigni-voi pe împăratul vostru?" — arhiereii în numele poporului se lapădă cu o frivolitate scârboasă şi un dispreţ mai mult decât cinic de stăpânirea lui Dumnezeu-Iahve, declarând publice: „Nu avem împărat, ci numai pe Cezarul". Regimului teocratic temporar i-s'a substituit unul spiritual de durată eternă, al lui Isus Cristos. (Io 19.15).

Mijloacele de luptă antisemită în genere.

Mijloacele de luptă împotriva perpetuărei mozaismului, astăzi cu ideal de hegemonie pansemită de nuanţă talmudistă, pot să fie atât da varii, cât e de mare numărul combatanţilor antisemiţi.

O mulţime de maestrii ai condeiului în documentate opere statistice se încearcă a trezi opinia publică împotriva atotputernicei *plutocraţii* recrutate în majoritatea cazurilor din „neamul ales", adică elemente judeomozaice.

Alţii în instituţia sinagogei văd focarul baccilar al tuturor *molimelor sociale*, începând dela nihilism şi anarhism până la bolşevism şi democraţie. De aceea prin scrisul lor în acest sens fac propagandă antisemită.

Unii, chiar pateri iesuiţi, prin conferenţe religioase înţeleg să demascheze chiar dela înălţimea amvonului *imoralitatea scrisului* caracteristică internaţionalei judeo-masonice.

Sunt mulţi cari prin deducţii exagerate bănuiesc a afla păcatele incurabile ale *rassei judaice* până şi pe calea analizei de sânge.

N'au lipsit nici exageraţii de domeniul *biblic-exegetic*. S'a abandonat respectul Legii anticve mozaice date sub regimul Teocraţiei istorice a Testamentului Vechiu, şi în chip arbitrar s'a încercat eliminarea elementului profetic, şi a tuturor aluziilor Testamentului Vechiu, în special ale Thorei mozaice cuprinse în Pentateuth, pe motivul blasfemic, că ar fi pur şi simplu invenţia „*satanei*". Punctul de plecare al acestora este un *raţionalism biblic de nuanţă protestantă*.

Ne este viu în memorie şi un alt procedeu antisemit, acela al *insultei, al bătăii*, pus în practică până la gradul extremist al progromului, în diferite ţări dealungul istoriei.

Ghetourile Romei vechi, menite să izoleze primejdiosul şi odiosul neam jidănesc de restul lumei nobile romane, sunt şi ele un indiciu necontestat al sentimentelor antisemite ce le nutreau strămoşii Romani.

Demonstraţia de stradă, mijloc atât de efectiv pentru a creia o opinie publică favorabilă ori nefavorabilă unei idei, poate să constitue o metodă practică şi simpatică de propagandă antisemită, în special pentru tineretul creştin viguros şi expansiv. Să nu se obiecteze, că această manieră nu ar cadra cu principiile civilizaţiei şi ale umanitarismului. Biserica a făcut şi face mereu uz de acest mijloc în favorul apostolatului creştin (ex. congresele euharistice cu procesiuni impozante). Se ştie prea bine, că şi ideile subversive, anarhice, bolşevice sunt propagate de socialdemocraţia în marş mai ales pe calea demonstraţiei de stradă. Ne sunt proaspete în memorie încercările de lovitură de stat ale comuniştilor noştri la Bucureşti, ori „Kommunistenputsch"-ul dela Viena în 1910, condus de agitatori jidani cari au adunat pe bulevardele metropolei austriace zeci de mii de indivizi suspecţi sub steagul roşiu şi purtând placarde cu „Los von Rom", „Proletari din toate ţările uniţi-vă", etc.

Armele de luptă ale L. A. N. C.

Intre mijloacele de luptă antisemită, loc de frunte ocupă şi *propramul politic de realizări*.

Acest din urmă mijloc şi l-a ales, şi *singur* pe acesta, organizaţia „*Liga Apărării Naţionale Creştine*". Ca orice organizaţie, LANC se bazează pe un program bine precizat, şi un statut, publicate în revista oficială „Infrăţirea Românească" din Cluj, la 1 Octomvrie 1925.

Nu e locul să facem aci istoricul interesantei mişcări cu program creştin, până ce s'a ajuns la înjghebarea definitivă a LANC la 18 Septemvrie 1926. Remarcăm, că prin modesta străduinţă a subsemnatului, încă pela începutul lui Ianuarie 1925 s'a format la Oradea „*Partidul Social Creştin*", lucru încrestat în „Unirea" din 14 Martie cu satisfacţie, observându-se: „Lucrurile sunt încă la început, dar cum idea unui atare partid este din cele mai bune, nu-i eschis ca din mica seminţă de azi să iasă ca mâine arborele tare şi puternic al unui partid de seamă, care să conteze în politica ţării".

E bine să se ştie, că înainte de a întocmi un program politic creştin, ne-am ţinut de datorie a conştiinţei

să studiem la detaliu programul *belgian*, al organizației catolice *italiene* „Il Partito Popolare Italiano“ în evoluarea sa dela origine până la congresul din Neapol, al partidului *vienez* „Christlichsoziale Partei“ cu cele 4 forme ale sale născute după desastrul din 1918 anume: Wahlprogram, Aktionsprogram, Koalitonsprogram şi Program der Wiener christlichsozialen Partei, al prelatului Giesswein, al unei organizații social creştin timişorene din 1916, al preoților noştri ținut la Cluj în 16 Mai 1919, al clericalilor cehoslovaci ş. a. m. d.

E folositor să se cunoască dela început, că oricât ar fi de antisemiți luptătorii de sub steagul LANC, totuşi cuvântul *„antisemit“* până azi în programul LANC ori în programele fostelor organizații (social creştină, „Acțiunea Românească“ etc.), din cari a luat naştere L. A N. C., nu a intrat, deşi bine ştiam, că aşa ceva nu este în detrimentul genuinității spiritului creştin dintr'un program politic. Ca probă a tezei noastre ne serveşte un program politic aprobat de întreagă elita bisericei romano-catolice austriace, începând dela cardinal şi archierei până jos la credinciosul de rând, programul creştin-social vienez, care garantează indiscutabil forța frontului politic creştin fața cu frontul social-democrat anticlerical filosemit alui Dr. *Otto Bauer*. Iată în traducere una dintre întâiele declarații ale numitului program: Partidul vienez creştin-social „refuzând principial lupta de clasă tinde spre armonizarea intereselor diferitelor pături sociale, pe bază creştină, germană şi *antisemită*.

Substratul creştin al unui program politic nu se construeşte din teze de natură *dogmatică*. Ar fi şi caraghios să auzi deputații discutând dela tribuna parlamentară misterul încarnațiunei, ori teza biblică a inspirațiunei, în legătură cu Deuteronomul, Iahve şi Moisi. Datorința de a apăra teazurul dogmatic al creştinizmului îi revine singur bisericei adevărate, pentru care o organizație politică trebue să aibă întreg respectul.

O organizație politică creştină vrea, aceasta în toate programele politice creştine e nota comună, întronarea *eticei creştine* în viața de stat, înlăturând etica positivistă atee atât de simpatică pseudodemocrației internaționale. Or, tezaurul etic creştin al celor două biserici naționale este *comun*. Iată de ce L. A. N. C. este organizația politică creştină, care poate să curme urgisitele asperități confesionale, dintre fiii de acelaş sânge şi de aceeaş limbă, ale bisericilor naționale surori.

Bisericele *naționale* se bucură de respectul special al L. A. N. C. şi morala creştină, aşa precum ele o profesează, vrem să o ştim înfăptuită în viața publică a României întregite. Pentru a da expresie acestei idei, am spus în programul L. A. N. C., că pe lângă naționalismul intransigent, principiul nostru călăuzitor este *„Creştinizmul integral“*.

E într'adevăr *fără precedent* nu numai în istoria neamului nostru, dar şi în trecutul altor neamuri un program politic, în care atât de clar şi cu atâta curaj să se fi expus ideea creştină ca temelie indestructibilă, de valoare eternă, a vieții de stat.

Dăm aci loc câtorva din enunciațiile programatice ale L. A. N. C.; *„Cele două biserici naționale“* în trecutul neamului au ținut locul statului național. Au acelaş merit în conservarea noastră etnică şi culturală. Neamul trebue să fie recunoscător bisericelor naționale şi să le ridice la *autoritatea şi importanța* cuvenită în viața publică. Statul numai sprijinit pe *ideea creştină* şi mână în mână cu bisericele naționale poate soluționa importanta problemă a formărei *caracterului* cetățenesc. Având aceste considerațiuni vrem:

a) Desăvârşirea *autonomiei* bisericelor naționale eliberându-le de sub orice tutelă politică;

b) Regulamentarea raporturilor cu *scaunul Papal* în sensul apărărei intereselor şi demnității naționale;

c) Armonie frățească între bisericele naționale cu excluderea desăvârşită a luptelor confesionale;

d) Inzestrarea bisericilor naționale cu *mijloacele materiale* necesare şi salarizarea preoților în măsura cuvenită slujitorilor altarului... (La fine: „Reprimarea *sectelor* periculoase Statului“). Vrea mai departe:

„Educație națională: românească şi *creştină*, care să se razeme pe tradițiile naționale şi să cultive sentimentul demnității individuale“.

„Cultura fără *moralitate* nu promovează consolidarea şi regenerarea. Trebue să respectăm legile din convingere, nu sub presiunea materială. Fără *moralitate* respectul legilor nu este asigurat. *Moralitatea* are aceiaş însemnătate şi pe tărâmul economic, unde desfrâul ruinează țara. Drept aceea vrem *formarea conştiinței morale* prin desvoltarea sistematică a ideei creştine, a spiritului de disciplină şi a sentimentului de datorie: suprimarea localurilor de pervertire a moralei publice, a literaturei şi publicațiunilor pornografice“... Vrem: „Cultivarea demnității de ostaş, concomitent cu educația națională şi *creştinească a soldatului*“. Vrem: „Educația patriotică şi *religioasă a muncitorimei*“.

Cele expuse până aci, credem, sunt prea suficiente, pentru a convinge pe toți cei de bunăcredință, că L. A. N. C. nu este un „sectarism“ frivol, nici un „revizionism“ uşuratec, nici compromitrea unei lozinci“.

Am dorit din tot sufletul, începând dela 18 Septemvrie 1925 decând ființează L. A. N. C., să avem onoarea a duce — cu orşicine — o *discuție temeinică* privitor la *programul* Ligii însă până astăzi am fost lipsiți de această plăcere. Or, din parte bisericească, după ale noastre vederi, este dat un obligament de ordin canonic, de a se cerceta — îndată după apariție — orice sistem creştin nou, plane „sectă nouă“ şi de a se pronunța sentința fie aprobare, fie reprobatoare asupra chestiunei.

O ligă primejdioasă idealului creştin trebueşte strivită!

... Insă, dacă pe calea dispretului lipsit de demnitate vreai să-ți asiguri biruința asupra cuiva, griji, că simpatia lumii poate să fie de partea celui învins, după vorba aplicată fidelului *Caton:*

Victrix causa diis placuit, sed victa Catoni...

Dr. Titus Malai
Prof. la Acad. teol. din Gherla.

Cei mai mulți oameni politici ne spun că Jidanii trebuesc respectați, fiindcă stăpânesc finanța — şi ne dau diferite leacuri în chestiuni de finanță.

Nația îşi permite să le dea unul singur.

Să plece cu toții din consiliile de administrație ale băncilor jidăneşti, unde pentru o semnătură li se dau tantieme de sute de mii, **nu pentru măsgălirea unei semnături,** *ci pentru mânjirea unei conştiințe.*

Maiorul Băgulescu.

† Eliseu Dan

Ne-a sosit vestea tristă că protopopul Eliseu Dan din valea Bârgăului s'a sfârşit din viaţă. Prin moartea lui, L. A. N. C. perde un luptător a cărui convingere şi curaj de a o manifesta trebue să rămână pildă preoţimei din această parte a ţării. El a fost între puţinii — prea puţinii — slujitori ai altarului, care au înţeles şi au dovedit cu fapta că datoria preotului creştin este de a lupta făţiş, în rânduri strânse sub steag desfăşurat, contra duşmanului de veacuri, care ţinteşte să surpe temelia credinţei şi sprijinul neamului nostru, contra duşmanului care prin toate mijloacele caută să dărâme sfânta noastră Biserică. Acest duşman este Jidanul.

Protopopul Eliseu Dan şi-a dat seama de acest pericol, şi cu avântul sufletului său curat, de vrednic creştin şi bun Român, a avut curajul omului de caracter să dea alarma şi să între în luptă alături de noi pentru acelaşi ideal de apărare naţională.

Pentru moartea lui îndurerata familie nu poate avea altă mângâiere de cât în satisfacţia, că lupta naţionalistă a aceluia care a fost Eliseu Dan, va servi ca pildă şi puternic îndemn preoţimii române.

„Infrăţirea Românească“

Minoritatea maghiară la dispoziţia Cahalului jidovesc

Imi reamintesc precis de recensământul făcut de Maghiari în 1910. Era ordin categoric dela guvernul din Budapesta să ia drept Maghiari pe toţi funcţionarii statului şi pe toţi cetăţenii fără deosebire de origina etnică (naţionalitate sau neam), care vorbesc cu predilecţie (cu plăcere) limba maghiară.

Resultatul a fost, că toţi Jidanii au fost luaţi drept maghiari, iar numărul lor crescuse în felul acesta la 11 milioane de suflete.

Jidanii care ajunseseră să aibă în guvernul din Budapesta şi representanţii lor, erau foarte mulţumiţi, că Maghiarii nu ştiau — şi nici nu voiau să ştie — câţi nemaghiari sunt în Ungaria şi în special câţi Jidani. Maghiarilor le trebuiau număr mare de patrioţi de paradă, şi nu persoane de încredere şi de nădejde.

Jidanii din Ungaria profitând de această slăbiciune a Maghiarilor, ş'au făcut afacerile în condiţiunile cele mai prielnice posibile. Pentrucă se afirmau drept cei mai fanatici Maghiari, beneficiau de cele mai mari privelegii, adunau averi fantastice şi pregăteau sistematic terenul pentru comunism.

Răsboiul odată perdut, Jidanul Kuhn Bela introduce dictatura proletariatului în anul 1919 — dictatură care ar fi durat până în ziua de azi, dacă ostaşul român n'ar fi pătruns în Budapesta şi n'ar fi împrăştiat viesparul bolşevic al lui Bela Kuhn & Comp.

După reîntronarea stăpânirei maghiare, creştine a început — se zice — persecuţia jidanilor; s'a întrodus în şcoale *„Numerus clausus“* dar în realitate influenţa ocultei Cahalului n'a încetat un moment de a'şi urmări scopul de distrugere socială. *Iredentizmul şi şovinizmul* sunt două cuvinte care plac foarte mult Maghiarilor — atât de mult că îi narcotizează şi le iau minţile.

Cea mai nouă dovadă cum prelucrează Cahalul Jidovesc opinia publică maghiară din România este campania de ponegriri întreţinută aproape fără excepţie de toate publicaţiunile scrise în limba maghiară contra recensământului ce se face în zilele Paştelui din anul 1927.

Ministerul de interne voeşte să ştie precis câte suflete se adăpostesc în cuprinsul ţărei româneşti. Din aceştia câţi sunt Români, şi câţi Neromâni, iar Neromânii căror neamuri aparţin! Dar Jidanilor nu le convine în ruptul capului — să se ştie numărul lor — deaceia Cahalul lor a dat ordin organizaţiei maghiare să intervină la la Bucureşti ca toţi aceia — din neamul lui Iuda-Iscarioteanul — care vorbesc cu predilecţie limba maghiară să fie trecuţi la recensământ drept Maghiari.

Prin acest procedeu viclean şi bine bine chibzuit, Jidanii voesc să se ascundă sub naţiunea maghiară, iar Maghiarii scurt văzători cum sunt voesc să-şi sporească numărul şi să arate cât sunt de numeroşi — fără să ţină cont caşi în 1910, de valoarea reală a acelora care le îngroaşe rândurile.

Maghiarii nu voesc să înveţe nimic din cele păţite ? ? ?

Şt. Peneş

Vrem armonie!

**„Uniţi să fim în cugete
Uniţi în Dumnezeu.“**
(Deviza societăţii academice „Petru Maior“)

Tradiţionalul *„Christos a înviat!“* s'a rostit şi în anul acesta, cu blândeţe şi iubire. Inimile creştine s'au unit într'un ritm frăţesc vibrând sub puterea răspunsului convins: *„Adevărat, că a înviat!“*. — Iar, la urmă, o caldă strângere de mâni a pecetluit pacea, buna inţelegere, *armonia* creştinească.

*

Peste câteva zile, — ***„în ziua cea*** *sfântă şi mare, în Zece ale lunii lui Maiu“*, — o Naţiune vitează şi harnică va sărbători împlinirea unui jumătate de veac de când şi-a recucerit Independenţa.

Defilarea cortegiului vesel al tineretului şcolar, urmat de pasul cadenţat şi marţial al oştirii, va fi, în anul acesta, mai impunător şi mai simbolic, decât în alţi ani. Căci seva naţiunii, care este viguros reprezentată prin generaţia tânără şi armata noastră disciplnată, ne va umple inimile cu încredere în viitorul României, depozitara civilizaţiei ariane la gurile Dunării.

Această luminoasă sărbătoare ne va apropia sufleteşte. In ea vom admira imensul progres, pe care l'am realizat în ultimul jumătate de veac. Prin ce minune? Prin solidaritate şi armonie frăţească. Păcat, că aceste două mari virtuţi ne stăpânesc numai în clipe grele. Căci atât în timpul Războiului Independenţii, cât şi în acel al Intregirii Neamului toate inimile româneşti băteau pentru un singur ideal: al *solidarităţii naţionale*. Iar roadele acestei uniri s'au arătat întâiu sub forma unei Românii-Mici, iar pe urmă sub aceea a unei Românii-Mari.

Dar norii întunecaţi încă nu s'au risipit de pe Cerul Românesc. România este mare, dar încă nu este liberă şi nici fericită. Deci încă nu a sosit timpul, când să putem a-

runca spada şi să ne putem apuca de sfadă. Ci trebuie să ne reînoim forţele de luptă. De aceia avem nevoie azi, mai mult decât oricând, de solidaritatea naţională. Iar haina, în care vrem so o îmbrăcăm această solidaritate, — să fie *armonia* între fiii Naţiunii Române.

*

Aceste gânduri sunt inspirate de dangătul solemn al Clopotelor de Paşti — şi de sunetul înviorător al goarnelor de Zece Maiu.

Credinţa şi Neamul ne cer de o potrivă bună înţelegere, *armonie!*

Iar noi *trebuie* să ascultăm acest glas profetic, căci el ne pregăteşte fericirea.

Cine *nu* înţelege acest glas, este de compătimit.

Cine *nu vrea* să-l înţeleagă, va fi dispreţuit.

*

Nouă, celor tineri, tradiţia şi morala ne impun modestie. De aceia nu vom ridica glasul nemulţumirii sau al cârtirii împotriva celor ce sunt chemaţi, prin vârsta şi experienţa lor, ca să ne conducă. Deci nu vom face nici o critică *personală*.

Dar atunci, când sărbătorim zile mari, fie-ne îngăduit şi nouă ca să ne exprimăm o dorinţă. O dorinţă vie şi curată.

Anume este vorba despre mişcarea studenţească, care s'a început şi s'a continuat cu atâta însufleţire. Ce mare a fost evenimentul când o pleiadă strălucită de oameni culţi şi maturi au luat de pe umerii studenţeşti răspunderea grea a conducerii mişcării. Ei aveau misiunea ca să înfăptuiască, cu mijloace chibzuite şi talent politic, idealurile tinereşti.

Şi de aceia este tristă situaţia de *azi*, când vedem că aleşii şi conducătorii mişcării nu trăiesc *în armonie.*

Desigur că nu vom pretinde o armonie sau o solidaritate cum există aceasta la partidele politice. Aici, în cluburile partidelor, s'a adunat un grup de oameni, cari îşi lasă în antişambra clubului nu numai pălăria şi bastonul, ci şi convingerile şi idealurile. Am auzit această mărturisire din gura unui talentat avocat clujean, care face politică, cu ocazia unei strălucite pledoarii, ţinute la Consiliului de Războiu.

Deci, acolo, unde convingerea şi idealul sunt înlocuite de interes şi egoism, e firesc ca să domnească o solidaritate mercantilă. E urâtă această *„solidaritate“* — Critica şi obiectivitatea dispar. Totul se supune *„şefului“*, căci el va aduce fericire şi bunăstare peste capul celor „înscrişi“ în partid. Este doar vorba despre o uriaşă tovărăşie politică, care ia în antrepriză generală statul, pentru a-l exploata. Deci când e vorba despre o afacere colectivă atât de rentabilă, convingerile, sau mai precis lipsa de convingeri se cartelează într'o puternică solidaritate neonestă.

Să ne ferim de ea!

In mişcarea naţională fiind vorba numai despre ideal, e firesc ca să înflorească un individualism critic, care tinde să ajute, cu puterea convingerii personale, construirea operii de salvare şi ridicare a prestigiului naţional. Dar acest criticism individualist trebuie să fie subordonat unor norme fixe şi precise, aşa cum trebuie să fie ordinul de bătaie. Anarhia şi insubordonaţia, negligenţa şi flecăreala, vanitatea şi egocentrismul sunt tot atâtea buruiene veninoase, care trebuiesc stârpite din rădăcini.

In concluzie, este de dorit o solidaritate puternică, fără germenii corupţiei politiciane, care să călăuzească nava mişcării naţionale şi creştine spre limanul *armoniei!*

Aceasta este dorinţa tineretului luptător.

*

In rândurile de mai sus s'au repetat cam des cuvintele: „solidaritate“ şi „armonie“. Chiar cu riscul de-a cădea în banalitate am fost siliţi să le tot repetăm.

Căci în dangătul solemn al clopotelor de Paşti şi în sunetul înviorător al goarnelor de zece Maiu, am auzit ecoul dorinţelor adunate din toate ungherele Ţării a unui neam îngrijorat de viitorul său şi care ecou se repetă în cuvintele:

„Vrem armonie!“

Caius-Bardoşi

Răspuns ziarului „Patria“

Organul oficios pentru Ardeal al partidului cu acţiunile cotate *„a baisse“* la bursa politică, — vetustissima *„Patria“* reformată ca preţ, dar cu acelaşi arhaic conţinut, ne aruncă *„more judaico“* săgeţi de carton din veşnic descordatu-i arc.

N'am răspuns nici spiritelor ieftine ce încercau timidi să-le plaseze la adresa noastră anumiţ domni protejaţi de pavăza anonimatului, nici insinuaţiilor de prost gust, inserate în ziarul *„Patria“* sub forma unor *corespondenţe* fără miez, transmise telegrafic (zice-se) din Bucureşti.

N'am polemizat cu *„Patria“* până azi căci revista noastră nutreşte un dispreţ suveran faţă de toţi acei ce n'au curajul elementar de a garanta prin semnătură temeinicia propriilor afirmaţiii.

Nu ne-am lăsat antrenaţi pe panta polemicei, convinşi fiind că acei ce calomniază nu pot să se menţină în cadrul urbanităţii, recurgând într'un răspuns la trivialitatea de langaj, care ţine loc de argument, sau mai bine zis, tinde să mascheze inexistenţa bagajului intelectual şi paupertatea verbiajului.

Atunci însă când organul partidului policefal ne acuză că am fi un fel de profesionişti ai naţionalismului, rezerva ce ne impusesem nu mai poate fi păstrată.

Slujim o ideie. Indiferent de frământările din jurul nostru, rămânem voluntar exilaţi, militând mai departe crezul nostru. Avem o atitudine precisă faţă de problemele la ordinea zilei, colecţia revistei noastre fiind cea mai bună dovadă.

Orice ar surveni vom merge pe acelaşi drum, la capătul căruia credem noi că vom afla acea visată desrobire economică şi culturală a autohtonului.

Că acest drum e spinos şi că pare lung o ştim, dar avem ferma convingere că ne vom face româneşte datoria.

Şi când lucrurile stau aşa, nu putem tolera ca oficiosul unui partid ai cărui membrii într'adevăr au devenit un fel de *comisvoiajori* ai unei intreprinderi de monopol democratic, să ne calomnieze.

Zadarnică insultă: Naţionalismul nostru nu e de tarabă, nu desfacem sub firmă nouă şi ambalaj recent marfă alterată, nici nu ne reînprospătăm cadrele cu forţe de talia unui oarecare *Zipştein.*

Avem şi noi din mila Domnului un organ de presă. Din grele sacrificii şi cu muncă dezinteresată se poate susţine revista a cărei regulată apariţie caşi românescu-i conţinut, ar trebui să bucure pe pontifii naţionalismului intransighinte dela *„Patria“* mai ales în mijlocul acestei secete de publicaţii româneşti.

Pe noi cei grupaţi în jurul *„I. R.“* apariţia unui ziar românesc ne înseninează. Nu ne putem împăca şi vom lupta cu toată perseverenţă împotriva acelor publicaţii ce propăvăduesc un fals naţionalism, mai

ales când în redacții ce pretind că sunt românești, încep să se stabilească pentru a face educație poporului, gazetari jidani de cea mai pură speță.

Și dureros că pe când minoritarii scot zilnic gazete noi, ale noastre să îndepărtează tot mai mult de ceiace este românesc. Și dintre ele începând nu demult face parte și „Patria".

Acum găsim explicația vehementelor atacuri ale „Patriei" împotriva noastră, inspirate în parte de către jidanul-scrib *Leonard Paukerow*.

Și cum în redacția acestui ziar se găsesc și colegi studenți de bună credință, lor le pun următoarele întrebări:

1. Este adevărat că Jidanul Paukerow are permis de liberă circulație pe C.F.R. ca redactor al ziarului „Patria"?

2. De ce s'a concesionat exclusivitatea publicațiilor pentru „Patria" agenției Rudolf Mosse *(care are un dosar pentru spionaj la Consiliul de Războiu al Corpului II Armată Buc.) al cărei reprezentant în Cluj e acelaş jidan* Paukerow?

3. Este adevărat că jidanul cu numele de mai sus, a semnat articole de aşa zisă critică muzicală în „Patria" şi că şi azi are aceiaşi îndeletnicire?

Evident că un astfel de redactor și poate vreun consângean din București căftănit cu titlu de corespondent nu poate informa *oficiosul partidului național-țărănesc* din Cluj, decât fiind consequent vechiului principiu gazetăresc din Sărindar: mistificarea adevărului.

Insultele gratuite adresate conducătorilor noștri de indivizi ce n'au curajul să se manifeste decât grafic și dela distanță, ne lasă reci.

In ce privește redacția oficiosului din localitate, ținem să se știe că oricare ar fi răspunsul, noi *vom denunța opiniei publice românești, începutul procesului de iudaizare al „Patriei"*, care inducând în eroare pe acei ce o consideră drept „hrană sufletească", servește cași anumite oficine de presă interese potrivnice neamului românesc ce-și reclamă întâietatea în țara lui.

Victor Medrea

Hipocrizie

Organizarea atlismului de către jidani

Terestrul paradis i-a fost interzis lui Adam și Eva. Deaceea oricât s'ar ridica de sus concepția unei epoce, despre calea ce trebuie să o urmeze și oricât de aproape i-ar apare idealul vizionar al unei apropiate realizări a celei ce se cheamă „desăvârșită perfecțiune", omenirea rămâne în aceiaşi veșnică dibuire pe întunerec, a realităților imediate. Astfel oridecâte ori societatea urcă o pantă prea mult înclinată, ea repetă în inevitabila ei cădere, zadarnica muncă a lui Sisip.

Toate acestea reflexiuni ne vin în minte când stăm să meditām puțin asupra situației ce domnește în Rusia vecină. Ințelegem prin vecinătatea cu această țară nu atât simplul fapt al atingerii teritoriale, cât mai mult teama ce o răspândește acest organism bolnăvicios unde aurul bisericilor și al mănăstirilor se preschimbă în monedă făcând „o călătorie în jurul lumei" și purtând pretutindeni bacilul „nevrozei sociale".

In cartea „Que fait le pouroir soviétique pour réaliser la democratie" apărută în 1926 la Paris și scrisă de M. I. Kalinine președintele comitetului central al lui U. R. S. S., autorul își exprimă concepțiile sale politice și cearcă să demonstreze că „democrația sovietică" n'are nimic comun cu democrația obișnuită pe care, bolșevicii o numesc „Idol învechit și perimat al Occidentului". Noi vom încerca să prezintăm cititorului câteva exemple ale acestei ultra-democrații. Vorbind despre ruși, câțiva increduli ne-ar putea învinui că noi remarcăm prea multe vicii pentru a nu admite decât câteva virtuți. Deaceea precizăm dela început că vorbim aici mai mult despre binefacerile conducerei jidovești în Rusia.

Nimenea nu mai neagă, azi că Rusia e condusă de jidani, tot așa cum nimenea nu crede să se minuneze prea mult de cele destăinuite mai jos, având în vedere perversitatea socială a firei jidovești și a neamului, pe care un scriitor îl numește „scursorile veacurilor".

Jidanul urmărind în Rusia realizarea democrației specifice, se folosește de orișice mijloc. Teroarea s'a dovedit încapabilă și deaceea recurge acum la „distrugerea cultului creștin" și la „pervertirea simțului moral". Vom prezenta cititorului câteva aspecte ale acestor două sisteme de luptă.

Distrugerea cultului creștin. Imediat după întronarea revoluției, Jidanii au împușcat mii de preoți și episcopi, au jefuit temple și mănăstiri schimbându-le în cârciume, au răsturnat statuia lui Hristos din Kiew înălțând în locul ei pe a lui Iuda Iscarioteanul. Azi seria barbariilor se transpune pe tărâmul moral, și *jidanii nu se feresc de nici un mijloc pentru a încuraja ateismul.*

Astfel oficiosul guvernului sovietic „Pravda" scrie într'un număr recent al său că secțiile guberniale au primit ordine dela stăpânire pentru aranjarea unor conferințe ateice în localurile cluburilor. Cu această ocazie s'au luat măsuri și pentru încurajarea și subvenționarea bănească a societăților ateice, cari în ultimul timp au fost înființate oficial pe lângă fabrici, școli și alte instituții de stat.

Elevilor dela diferite școli li s'a interzis categoric frecventarea bisericilor fiind amenințați cu persecuții și eliminarea din școală. Se fac chiar manifestațiuni publice de ateism. Astfel reprezentanții sovietici vin într'un anumit oraș, suspendă toate serviciile și prelegerile, așează școlarii și funcționarii în rânduri dându-le placate mari în mâini și parcurg astfel străzile, *înjurând, din oficiu, Europa, religia creștină pe Hristos și pe Dzeu.* Niciodată însă pe Iehova. Iar trecând pe lângă vre-o sinagogă, dintr'un geam ascuns marele rabin privește cortegiul inconștient, râzând sarcastic ca un Mefistofeles ce se află în treabă...

Trebue însă să se știe că și aici este hipocrizie la mijloc pentrucă „Jidanul propagă ateismul pentru creștini, dar pentru neamul lui este atât de credincios încât confundă religia părinților săi cu însăși naționalitatea, formând un tot inseparabil și indestructibil." [1]) Pentru el religia este o practică a cărei experimentare în decurs de veacuri l-a dus la concluzia, că îi este dacă nu necesară, atunci folositoare. Și astfel știindu-i prețui valoarea, încearcă toate mijloacele pentru a o distruge la creștini, păstrându-o pe a lui cu sfințenia inspirată de teama nimicirei și de setea după mărire. Căci iată ce zice însuși jidanul Crémiux fondatorul „Alianței israelite universale" despre religie:

„Naționalitatea noastră este religia părinților noștri și nu recunoaștem alta. Trăim în țări străine și nu ne putem îngriji de interesele vremel-

[1]) Vezi Infr. Românească din 15 Aprilie 1927 articolul d-lui Cătuneanu.

nice ale acestor ţări întrucât interesele noastre morale şi materiale sunt în primejdie. Religia jidovească trebue să cuprindă într'o zi tot pământul. Creştinismul duşmanul nostru de veacuri, sdrobit în luptă este aproape să îngenunche".

El rămâne adept al credinţei lui chiar şi atunci când lumea îl cunoaşte ca ateu, materialist, umanist, sau cosmopolit. Nu-şi uită de perciunii rabinului care îl trăgea de urechi, nici chiar atunci când ocupă cele mai înalte funcţiuni.

Fie că e stabil fie că rătăceşte sub masca blestemată a legendarului „jidan rătăcitor" el nu se depărtează de cultul lui deoarece numai în el îşi poate afla temeiul moral al acţiunilor specifice rasei sale.

Din multele exemple sugestive ce s'ar putea aduce nu mai citez decât unul. Jidanul Luigi Luzzatti mort la sfârşitul lunei trecute şi fost primministru italian într'o scrisoare din 10 Ianuarie 1924 pe care o trimitea jidanului englez Isidor Spielman îi făcea acestuia următoarea mărturisire. „M'am născut jidan şi mă voi întoarce tot ca jidan la D-zeul meu. Sunt mândru pe calitatea mea de jidan." [2])

După cele spuse eu cred că ipocrizia jidovească apare lămurită şi clară pentru orice cuget creştin. Deaceea este foarte explicabil faptul creşterii enorme a antisemitismului în Rusia. In ultimul timp el este atât de pronunţat încât cauzează îngrijorări serioase conducătorilor comunişti cari dealtfel sunt atât de impasibili la vaetele şi murmurele poporului. In Rusia actuală jidanii ocupă toate funcţiile civile şi militare mai de seamă. Deaceea ţăranii cari formează cea mai asuprită clasă şi cari au început să vadă că sunt purtaţi spre dezastru, cutreeră, satele alungând pe propagandiştii sovietici şi strigându-le *Ce fel de guvernare muncitorească: avem noi acum? E mai de greabă o guvernare jidovească! Jos cu ea!"* [3])

La al 10-lea congres panucranian, V. Ciubar fostul preşedinte al sovietului comisarilor poporulni din Ucraina a declarat, că azi se lucrează intensiv pentru desfacerea Ucrainei de Soviete şi că antisemitismul creşte îngrozitor. Creşterea lui s'a produs în timpul din urmă şi pentru faptul că o parte din fondul agricol a fost întrebuinţat pentru colonizarea Evreilor.

Tot aşa de pesimist se exprimă şi fruntaşul comunist, jidanul Bauman în referatul asupra problemelor de ordin intern din partid, la o conferinţă comunistă la Moscova. El declară, că mulţi conducători comunişti au ajuns prin insuficienţa educaţiei lor politice sub înfluenţa specialiştilor burghezi. *Dar unul dintre cele mai bolnăvicioase (sic) fenomene cu caracter politic este antisemitismul. Impotriva acestei creşteri fenomenale a antisemitismului, spune jupânul, trebuesc luate cele mai energice măsuri.*

Aşa cum asistăm azi, pivind atenţi la desfăşurarea evenimentelor din Rusia nu facem altceva decât, urmărim succesiunea de momente a unei verificări istorice. Bolşevismul de azi nu mai poate fi comparat cu o pirotechnie gata să exploadeze. Şi astăzi când poporul rus începe să se trezească, azi când ţărani şi intelectuali încep să vadă clar că sunt conduşi şi exploataţi de o mână de jidani, nu ştiu dacă e mai bine să schiţăm un gest de compătimire sau de *dispreţ* pentru nenorocita turmă jidovească, care s'a îndopat până acuma cu ambele mâini şi cu gura plină din sângele poporului rus, şi care se îndreaptă acuma spre eşafod.

(Va urma)

Cr. Ureche.

[2]) Iudische Presszentrele Zürich No. 441 din 8 Apr. 1927.
[3]) „Universul" din 21 Aprilie 1927.

Rectificare sau complectare?

Primim la redacţie următoarea adresă ca răspuns la articolul nostru din 1 Aprilie a. c.

Preastimate Domnule Director,

Vă rog respectuos să binevoiţi, în vârtutea legii presei, a publica în revista „Infrăţirea Românească" următoarea rectificare la articolul întitulat: „Pentru cel care şi-a călcat jurământul", publicat în No. 11 din 1 Aprilie 1927 al Revistei de sub conducerea Dv. şi care conţine o mulţime de insulte la adresa subsemnatului.

Sunt numit un escroc al ideii naţionale. Escroc este acela, în senzul cel mai larg al cuvântului, care abuzând de buna credinţă a altora şi-a procurat avantagii de orice natură. Este imposibil să nu ştie toată lumea că, câtă vreme am fost în „Acţiunea Românească" şi în L. A. N. C., am dat totul şi nu am luat nimic. Intregul meu capitol intelectual l-am pus în serviciul cauzei pe care am servitu-o cu credinţă. Am redactat statutul, regulamentul şi programul Acţiunei Româneşti, am redactat programul L. A. N. C., am fost promotorul fuziunei A. R. cu L. A N. C., şi am dus-o la îndeplinire, am scris articole în organele de presă oficiale, şi în sfârşit un an aproape am condus singur, fără nici un ajutor, în locuinţa mea particulară secretariatul general L. A. N. C. Am adus maximul de sacrificii materiale, şi nu m-am dat îndărăt când mi-am distrus cel mai infloritor birou advocaţial din Cluj şi mi-am aruncat pradă cea mai nepătată reputaţie profesională ce a putut numai avea un advocat român dela răsboiu incoace. In alegerile generale în loc să plec din Ligă, aşa precum intenţionam, nu am voit să părăsesc steagul pânăce era în luptă, am dus campania electorală singur, neajutat de nimeni, cu imense sacrificii materiale într'un judeţ unde căderea era sigură, deşi ca secretar general puteam să-mi asigur un loc în cameră fără luptă şi fără sacrificii. Am voit să dau exemplu atâtor arivişti cari numai scaun de deputat vânau. In schimb nu am cerut nimica, dar am primit articolul scris în contra mea. Dacă aceasta este escrocherie, atunci sunt mândru de numirea ce mi se face.

Sunt numit sperjur. Eu am convingerea că numai până atunci sunt obligat a-mi respecta jurământul până când dăinuiesc aceleaşi condiţii în cari l-am depus. Când am constatat că s'a falsificat doctrina, sau încălcat programul, statutul şi regulamentul L. A. N. C. m-am simţit, în conştiinţa mea, deslegat de jurământ. N-am înţeles să mă ţigănesc cu nimeni, rămânând în Ligă, dar nici să mă răfuiesc în public pentrucă nu am nevoie de scuză pentru faptele mele, dar nici nu am voit ca să ating ideia care, în sine, este sfântă oricărui Român. Cine se interesează de detaliurile motivelor eşirii mele din Ligă, să se adreseze dlui A. C. Cuza cărui, printr'o adresă, i le-am comunicat. Că am afirmat sfinţenia jurământului, aşa precum se scrie în articol, este perfect adevărat, pentrucă eu l-am luat în serios şi nu mi-am bătut joc de el ca unii cari fac şi azi parte din Ligă.

Se afirmă că m-am fotografiat în uniformă ungurească. Adevărul este că *am fost* fotografiat astfel. La or-

dinul dirigintelui întreaga clasa VIII. a liceului de stat din Gherla în anul 1904 o fost fotografiată, pentru tabloul bacacureaţilor, în costum naţional maghiar, îmbrăcând costumele alor trei elevi unguri cari le aveau. Eram şi 11 români, dintre cari eu am fost primul care am protestat şi ca urmare eram cât pe aci ca, deşi al doilea în clasă, să fiu respins la examenul în scris din limba maghiară din care aveam cea mai bună notă. Graţie unui profesor român am scăpat. acesta era dl Iuliu Karsay.

Ne-am fi putut opune cu toţii dar atunci eram, pentru agitaţie în contra ideii de stat, eliminaţi din toate liceele din Ungaria. Or, îl întreb eu pe viteazul tânăr autor al articolului, ca un român nevoiaş, sărac pe vremuri ar fi fost gata să împărtăşească această soarte distrugătoare? Să răspundă nu mie, în faţa conştiinţei lui. Rău a făcut însă, că nu mi-a spus mie ce a auzit dela acel preot, care nu a putut fi de bună credinţă. Ii dam atunci explicaţia, cu care dacă nu s'ar fi mulţumit trebuia atunci să mă dispreţuiască aşa precum o face azi.

Că am apărat evrei împotriva românilor, nu-mi amintesc. O fi fost caz neînsemnat. Dealtcum am fost întotdeauna de părere, că a susţine drepturile oricui în faţa instanţelor şi văzul şi auzul tuturor este o cinste pentru advocat. Altcum se prezintă cazul cu intervenţiunile făcute de prin dos şi pentru a obţine hotărâri nepermise. Cu de aceste nu m'am îndeletnicit nici pentru români, de cum pentru evrei. Când însă evreii vor fi scoşi de sub scutul legilor atunci, pentru un antisemit, va constitui o crimă în contra convingerii profesate de a susţine dreptul unui evreu.

Că am fost şi socialist însemnează că am căutat adevărul şi de unde nu l-am găsit am plecat pentru că eu, prin interese personale, nu am fost legat nici-odată de nimeni în lume.

Este însă ciudat, că chiar în legătură cu articolele mele din ziarul „Naţiunea" am fost atacat. Doar în aceste articole tocmai ideia solidarităţii naţionale o profesez, ideie, care este temelie doctrinară a L. A. N. C. Eu am convingerea, că tânărul autor al articolului este un devotat membru al grupului „Chemarea", care execută orbeşte ordinele partidului naţional-ţărănesc. Acestui partid articolele mele nu-i pot conveni, dar nici curajul nu-l are să-mi răspundă pe faţă. Sincer membru eşti, tinere, al L. A. N. C., te felicit!

Vă rog, Domnule Director, să binevoiţi a da curs oricăreia articol scris în potriva mea, eu aştept cu sufletul liniştit promisa „complectare a protretului meu". Că răspund la astfel de articole, mă constrânge răul obiceiu al pământului, anume pentru viitor se formează un argument dacă nu ai răspuns la afirmaţiunile calomnioase făcute la adreasa ta.

Primiţi Domnule Director asigurarea înaltei mele consideraţiuni ce Vă păstrez

al Dvoastre devotat.

Valeriu Roman,
advocat în Bucureşti.

*

La aceste răspundem. D. Roman n'a făcut, în privinţa sacrificiilor, altceva, decât ce-au făcut toţi fruntaşii mişcării. Cu toţii au jertfit şi sănătate şi bani şi nu e nevoe să cităm cazuri, pentrucă cei ce *n'au* sacrificat îi putem număra pe degete.

Insă mulţi intraţi puţini aleşi.

Au mai eşit şi alţii, văzând că nu se pot căpătui şi au rămas *caracterele.*

Dar dl. R. vrea să scoată sacrificii şi de unde nu este, căci, întreb, pentruce în judetul Someş îi era căderea sigură, căci doar îi e judeţul de baştină. Oare n'am făcut noi propagandă, ca şi în celelalte judeţe, dacă nu mai mult? Şi atunci cine-i vinovatul?

Ba ce e mai mult. Chiar DomniaSa spunea că nu dă voie să fie altcineva cap de listă la dânsul „acasă". Unde este sacrificiul, dle R?

2. Dl. R. afirmă că nu este sperjur, întrucât s'a falşificat doctrina, s'a încălcat regulamentul şi statutele. Prin ce? Pentrucă s'a întrodus punctul care prevede că advocaţii Ligii să nu apere pe Jidani?

Cât despre eşirea d-sale din Ligă, fie sigur că, nimeni nu se interesează, după cum nu ne-am interesat nici noi. Pentruce, am spus-o în n-rul trecut al revistei.

Ceeace ne interesează este intrarea în partidul liberal, căci întrebăm: *Partidele noastre politice sunt ele, sau nu sunt jidovite?* Dacă nu sunt, prin ce s'au schimbat dela 1925, când chiar d-ta afirmai că ne desparte de ele (partide) o lume întreagă şi numai calomnia şi stupiditatea este capabilă să susţină posibilitatea unei apropieri între partide şi noi.

3. Dl. Roman spune: „Că am apărat evrei împotriva Românilor nu-mi amintesc. O fi fost caz neînsemnat". Noi însă ne amintim nu de unul ci de multe cazuri şi dacă dl. R. nu-şi aminteşte, nu cred că tot noi suntem cei vinovaţi. Dealtcum d-sa aprobă apărarea Jidanilor chiar împotriva Românilor. Nu ştiam că e de părerea aceasta. Ne pare bine că de astă dată e sincer însă în şedinţa Ligii, de care era vorba în n-rul trecut, nu spunea acelaş lucru, şi a aprobat chiar hotărârea luată în sensul că „Jidanii împotriva Românilor în nici un caz nu vor fi apăraţi, iar procesele jidanilor între ei vor fi susţinute numai în caz de necesitate (materială) extremă.

4. Dl. R. caută să facă şi pe alţii transfugi, spunând că sunt „chemărist". Cei cari mă cunosc ştiu ce sunt şi nu e nevoe să mă spovedesc dlui R. Dar, o întrebare. Am atacat noi pe dl. R. pentrucă profesa ideia solidarităţii naţionale, care e temelia doctrinei noastre?

Il rugăm să mai citească odată articolul.

Iar pentru sfârşit regretăm. Articolul şi-a produs efectul între oamenii cinstiţi şi de bună credinţă, iar coloanele revistei „Infrăţirea Românească" sunt rezervate pentru alte chestiuni mult mai importante. *I. Ş.*

Jidanii din partidul liberal

In „Naţiunea" din 21 Aprilie a. c. găsim în pagina 1, cu literă cursivă, următoarele:

Marţi, 19 Aprilie s'a ţinut obicinuita şedinţă săptămânală a organizaţiei (partidului naţional liberal) sub preşidenţia dlui prof. Gh. Leon vice preşed. organizaţiei. Au asistat numeroşi membri localnici.

După desbaterea chestiunilor curente au fost aclamaţi ca noi membri următorii domni cari au solicitat înscrierea lor în partid:

Urmează o listă din care extragem următorii domni: Bernfeld Vilhelm, comerciant; Friedler Geza comerciant; Klein Oskar comerciant; Lazar Francisc comerciant; Löb Ödön comerciant; Nebrut Hermann comerciant; Schwartz Abraham comerciant; Traurig Bernat comerciant şi Zimmerman Richard, cari toţi în ziua de Sf. Paşti s'au rugat în sinagoga cea mare din localitate rostind „crezul partidului liberal", pentru răsturnarea guvernului actual şi ajungerea lor cât mai curând la... sf. aşteaptă.

„Intraţi în oastea Domnului"[1]

Azi, când vitrinele librăriilor sunt inundate de cărţile literaturilor străine şi în deosebi de sgura literaturii noastre. Când tot ce-i murdar şi mai imoral este mai mult cumpărat, e o încercare cam riscată de a face să apară o carte care să se adreseze sufletului, o carte pentru spirit, lăsând la o parte, în uitare, poftele trupului.

Azi, când grijile materiale ne preocupă în cel mai înalt grad, când nu mai credem în nimic, părintele Iosif Trifa din Sibiu, face să apară cartea cu titlul de mai sus, cuprinzând în 164 pg. „Chemări de luptă şi de mântuire sufletească", pentru toţi credincioşii, cari nu voesc să se depărteze dela Dumnezeu.

Părintele Trifa este iniţiatorul unei frumoase organizaţii creştine „Oastea Domnului", care-şi are rădăcinile înfipte pe întreg cuprinsul ţării, urmărind mântuirea sufletelor creştinilor din ghiarele diavolului, care s'a sălăşluit în mijlocul nostru sub forma pizmei, minciunei şi beţiei.

Azi, când un văl negru acoperă tot ce-i bine şi adevăr, cartea de mai sus, este pentru noi întocmai ca şi isvorul rece pentru caravanele însetate din pustiul Saharei, este o o rază de lumină care curăţă şi înalţă sufletul secătuit şi rătăcit.

Orice creştin care nu se mulţumeşte cu o cruce dimineaţa, iar seara să-se trezească în cârciumă, e dator să citească această minunată carte, plină de învăţături, căci ea este o podoabă pentru orice casă creştinească şi este leacul împotriva relelor, cari bântue în special printre noi Românii.

Cei intraţi în „Oastea Domnului" sunt luptători ai binelui împotriva răului, ai Ingerului împotriva diavolului, care tinde să pună stăpânire pe sufletele noastre.

La noi diavolul e Jidanul, căci el e acela care varsă otravă în sufletul creştinilor şi din beţie curg celelalte păcate:

Pentru noi „Oastea Domnului" e o chezăşie că acolo unde această organizaţie va fi puternică, Jidanul n'are ce căuta şi se va îndepărta, iar sufletele noastre iarăş se vor umplea de bucurie, pentrucă clopotul bisericilor nu se va mai tângui înzadar, credincioşiii îşi vor îndrepta paşii lor către sfânta biserică, iar localurile crâşmelor vor fi pustii.

Astăzi însă, după cum însuş părintele Trifa ne spune: *„Ţara este plină de beuturi false, pe cari le fac în partea cea mai mare Jidanii. Ţinuturi întregi sunt otrăvite de Jidani cu beuturi falsificate.* Afară de Maramurăş (unde mai anul trecut *Patriarhul Miron Cristea a arătat cu dovezi cum Jidanii otrăvesc poporul cu rachiu în care bagă var şi vitriol ca „să-l întărească"), amintim Ţara Moţilor pe care „o aprovizionează" un Jidov „din Turda cu beuturi falsificate."*

Maramurăşul e plin de oameni slăbiţi şi istoviţi de otrăvurile jidanilor. Tot la fel şi Moldova şi Basarabia.

Cel mai bun mijloc pentru combaterea acestei plăgi, care se întinde pe întreg cuprinsul ţării este „Oastea Domnului, deaceea încheiem şi noi cu cuvintele autorului, care spune la pag. 99. „Dragă suflete! Te-a prins cumva şi pe tine Iţig Leiba în armata diavolului? Ieşi, dragă suflete, ieşi îndată din această fioroasă armată a peirii şi intră în „Oastea Domnului". Intră în oastea mântuirii tale sufleteşti!"

Din partea L. A. N. C., felicităm pe bunul român, părintele Iosif Trifa pentru curajul de care a dat dovadă în această epocă de diplomaţie fricoasă şi sarbădă, spunând cuvântul adevărului fără frica de jidani.

[1]) Se găseşte de vânzare la toate librăriile şi la ziarul „Lumina Satelor" din Sibiu Costul 30 Lei.

Oameni de inimă

Dl Inginer Ioan Piso dir. Reg. Silvice din Arad a pus la disposiţia tâmplarilor români, membrii Reuniunei Meseriaşilor şi Comercianţilor români din Arad, 20 m^3 de scânduri cu preţul tarifar de 39,746 Lei din depozitul Jerbuş. — Tot Domnia sa a aprobat câte 5 m^3 de lemn tare fiecărui membru tâmplar al asociaţiei. — tot cu preţ tarifar — Din această transacţie rezultă pentru meseriaşii români un beneficiu real de circa 70,000 Lei.

Să trăiţi Domnule Ing. Piso! Fapta Dvoastră vă dă tot dreptul să Vă numiţi *Român*. Binevoiţi a ajuta şi pe viitor pe meseriaşul român, atât de oropsit în trecut — ba şi în prezent!

Pentru cei supăraţi

Orfanii dela văduva „Patria", iarăş s'au supărat pe noi, pe cei dela „Infrăţirea Românească", pentrucă în numărul trecut al revistei noastre am publicat o informaţiune: „Maniu, Mihalache şi dl Zipştein", în care spuneam următoarele:

Răzeşii dela Tighina, ajunşi, prin înşelarea bunei credinţe, în mijlocul partidului „naţional-ţărănesc" au ca şef al organizaţiei judeţene pe Dl... Zipştein. Nici că se poate mai fericită împerechere: iţarii şi bondiţa cu perciunii cărlionţ. Negustorul de stambă putredă cu strămoşii fabricaţi recent prin certificat de împământenire va reprezenta în conclavul partidului aspiraţiile „naţional-ţărănişte" ale muncitorilor brazdei basarabene. Câtă neruşinare! Ca mâine ne vom pomeni cu vre-un Dn. Grunzweig director la „Patria" în locul părintelui Agârbiceanu şi care tip îşi va etala proza în coloanele gazetei româneşti, propovăduind acompaniat de corul tinerilor dela „Chemărea", naţionalismul partidului cu pricina de mai „sus".

Menţinem tot ce am spus în acea informaţiune şi constatăm, că „naivii" redactori ai „Infr. Rom.", nu sunt rău informaţi, după cum le place să afirme celor dela ziarul de sub conducerea provizorie (ce e drept) a celui prea înţelept domn A. B.

Cunoaştem pe tinerii dela acest ziar cu atitudine şerpuitoare şi nu le putem pretinde să iese din ordinile şefilor lor, cari ţin întruniri la Cernăuţi într'o sală plină numai cu credincioşi de-ai lui Iehova şi cari ţin întrunire politică în sinagoga „Roşie" din Darabani arătând cetăţenilor evrei, necesitatea înscrierii lor în partidul naţional-ţărănist. (Vezi „Dimineaţa din 6 Aprilie a. c.)

Ne dăm prea bine seama că sunt datori se ia apărarea băncii Marmorosch-Blank (Vaida e în consiliul de administraţie) ţinând seama de criza acută în care se sbate acest ziar.

Ştim că execută un ordin şi altceva nimic şi aceasta o dovedeşte "Corespondenţa din Bucureşti" în care se debitează zilnic cele mai sfruntate neadevăruri.

Deaceea noi nu ne supărăm şi lăsăm câinii să latre.

Aducem la cunoştinţa Dn. abonaţi şi cetitori ai revistei „Infrăţirea Românească", că începând cu 1 Maiu a. c. Dl Tr. Lenca este angajat ca administrator al revistei.